

„Remek, metsző
stílusú urban fantasy,
kellő mennyiségű
humorral fűszerezve...”

— Patricia Briggs,
a *Megszólít a Hold* szerzője

Magic Bites

pusztító mágia

I L O N A   A N D R E W S

I L O N A   A N D R E W S

Magic Bites

p u s z t í t ó   m á g i a

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Lányaimnak,
Anastasiának és Helennek*

1. FEJEZET

ÉPPEN A FÉLHOMÁLYBA BURKOLÓZÓ KONYHÁBAN ÜLTEM az asztalnál, és egy Boone's Farm almabor üvegét forgattam a kezemben, amikor éreztem, hogy a technológiát felváltja a mágia. A házamat védő varázsige erejét veszítette, így az otthonom teljesen kiszolgáltatottá vált. A tévé életre kelt. A műsor zaja kimondottan hangosnak tűnt a csendes házban.

Felvontam a szemöldököm, az üvegre meredtem, és fogadtam vele, hogy a tévében ismét rendkívüli közlemény fog elhangzani.

Az üveg vesztett.

– Rendkívüli közlemény következik – szólalt meg Margaret Chang. – Az államügyész ezúton felhívja a lakosság figyelmét, hogy mágia idején bármilyen halottidézés vagy erre tett kísérlet rendkívüli erővel bíró természetfeletti lény megjelenéséhez vezethet, ami veszélyt jelent a város összes polgárára nézve.

– Nem mondd! – szóltam az üveghez.

– Az államügyész korlátlan hatalommal ruházta fel a rendőrséget annak érdekében, hogy minden lehetséges eszközzel megakadályozza a mágia használatát.

Margaret folytatta monológját, én pedig beleharaptam a szendvicsembe. Mégis, kit akarnak ezzel átverni? A rendőrség egyszerűen képtelen megghiúsítani az összes ilyen kísérletet. Egy profi varázslóra volna szükségük ahhoz, hogy pontosan meghatározzák az idézés helyét.

Ha valaki csak egy kicsit is konyított hozzá, megpróbálkozott a varázslással, és mielőtt a hivatalos szervek észbe kaptak volna, már porig is rombolta Atlanta belvárosát egy háromfejű szláv isten, vagy az égből szárnyas kígyók kezdtek potyogni, a SWAT pedig ki tudja, mit meg nem adott volna még több vegyi fegyverért. Akkoriban veszélyes idők jártak. Kevésbé vészterhes időkben én csak egy munkanélküli nő lettem volna a sok közül. A biztonságos, csúcstechnológias világban nem sok hasznát vették volna egy illegális mágiahasználókat üldöző magamfajta zsoldosnak.

Amikor az embereknek olyan problémájuk akadt a mágia miatt, amivel a zsaruk nem tudtak vagy nem is akartak megbirkózni, telefonos segítséget kértek a Zsoldosok Szövetségétől. Ha a munka történetesen beleillett a profilomba, akkor engem értesített a Szövetség. Erre a gondolatra elfintorodtam, és megdörzsöltem a csípőmet. Még mindig sajnáltam a legutóbbi megbízásom miatt, de a seb gyorsabban gyógyult, mint reméltem. Akkor megfogadtam, hogy az volt az első és az utolsó alkalom, hogy az egész testemet borító védőruha nélkül veszem fel a küzdelmet egy impala féreg ellen. Legközelebb jobban teszi a Szövetség, ha egy minimum négyes szintű fegyverezéssel indít útnak.

Hirtelen kirázott a hideg. A gyomrom görcsbe rándult, és sav tört fel a torkomban. Jeges borzongás futkosott a hátamon. A nyakamon égnek meredtek az apró hajszálak.

Éreztem, hogy betolakodó van a házamban.

Letettem a szendvicset, és megnyomtam a távirányító gombját, hogy lenémítsam a tévét. A képernyőn Margaret Chang oldalán megjelent egy karakteres arcú, palaszürke szemű férfi, katonásra nyírt frizúrával. Egy zсарu. Talán a Paranormális Tevékenységek Elhárító Egységétől. Az ölemben fekvő törre tettem a kezem, és mozdulatlanul ültem tovább.

Hallgatóztam. Figyeltem.

Halálos csend honolt az egész házban. Egy vízcsepp ütközött ki a borosüveg párányakán, és lecsúszott az oldalán.

Valami hatalmas kúszott az előtér mennyezetén a konyha irányába. Úgy tettem, mintha nem látnám. A hátam mögött, tőlem balra lelassított, így nem is nagyon kellett tettetnem, hogy nem vettem észre.

A betolakodó egy pillanatig habozott, majd behúzódott a sarokba. Hatalmas, sárga karmaival a mennyezetet borító gerendákba kapaszkodott. Úgy gubbasztott ott mozdulatlanul és csendesen, mint valami vízköpő a napsütésben. Kortyoltam egyet a borból, aztán úgy tettem vissza az üveget az asztalra, hogy visszatükröződjön rajta a lény képe. Meztelen és szőrtelen volt. Egy csepp felesleges zsír sem volt hajlott testén. A bőr annyira megfeszült az izmain, hogy úgy tűnt, bármelyik pillanatban szétszakadhat. Úgy nézett ki, mintha egy csontvázat leöntöttek volna viasszal.

Mi szél hozott ide, Pókember?

A vámpír felemelte a bal kezét, kötőtű hosszúságú karmaival a levegőbe suhintott. Úgy forgatta a fejét, mint egy kutya, miközben foszforeszkáló szemével engem méregetett. Szemében nyoma sem volt értelemnek. Az örület és az állatias vérszomj tüze lobogott benne.

Hirtelen megfordultam, és elhajítottam a törre. A penge pontosan a lény torkában állt meg.

A vámpír mozdulatlaná dermedt, keze megállt a levegőben.

Sűrű, lilás vér buggyant ki ott, ahol a penge a bőre alá hatolt. A vércseppek lassan végigcsorogtak a vámpír csupasz nyakán, majd a földre csöppentek. A vámpír arca megrándult. Úgy tűnt, mintha egy másik arc formálódna a sajátja helyén. Kitátotta a pofáját, amelyből két, elefántcsontból készült sarlóra emlékeztető apró tépőfog tűnt elő.

– Ez nem volt szép tőled, Kate! – tört elő Ghastek hangja a vámpír torkából. – Most nekem kell majd megetetnem a dögöt.

– Feltételes reflex, nem tehetek róla. Ha csengetnek, kaját kapsz. Ha élőholtat látsz, hajíts bele egy kést! Tök ugyanaz a kettő.

A vámpír arca eltorzult, ahogy az őt irányító Halottidézó rajta keresztül próbált hunyorogni.

– Mit iszol? – kérdezte Ghastek.

– Boone's Farmot.

– Ennél jobbra is telne.

– De nekem nem kell jobb. Szeretem az almabort. És tudod nagyon jól, hogy telefonon szoktam intézni az üzleti ügyeket, de veled lehetőleg semmilyen formában.

– Nem akarlak felbérelni, Kate. Pusztán csevegni jöttem.

A vámpírra szegeztem a tekintetem, és azt kívántam, bár Ghastek torkába márthatnám azt a törst. Remek érzés lenne, ahogy a húsába szalad a penge! De sajnos Ghastek kilométerekre tőlem, egy fegyverekkel teli, biztonságos szobában üldögélt.

– Imádod, ha szórakozhatsz velem, ugye?

– Nagyon is!

Csupán az a kérdés, miért.

– Mégis, mit akarsz? Haladjunk, mert megmelegszik a borom!

– Azon tűnődtem – kezdte Ghastek a rá jellemző érzelemmentes hangon –, hogy mikor láttad utoljára a gyámodat.

A hangjából érződő nemtörődömségtől a szőr felállt a hátamon.

– Miért?

– Nem érdekes. Nagyon örültem, mint mindig!

Azzal a vámpír egy mozdulattal ellökte magát a faltól, és egy hatalmas ugrással kivetette magát a nyitott ablakon. Bánatomra a törmélet is magával vitte.

A telefonért nyúltam, és káromkodva beütöttem az Irgalmas Lovagrend számát. A mágia idején egy vámpír sem tud bejutni a házamba. Ghastek nem tudhatta, hogy mikor csökken a mágia ereje, úgyhogy biztos, hogy már jó ideje figyelte a házamat, és csak arra várt, hogy a védelmi varázsigék ereje elszálljon. Nagyot kortyoltam az üvegből. Ez azt jelenti, hogy egy vámpír rejtőzködött valahol a sötétben, amikor tegnap este hazajöttem, de én még csak nem is láttam, vagy éreztem meg a jelenlétét. Igazán megnyugtató! Ennyi erővel azt is beleírhatnám az önéletrajzomba, hogy „néha elkalandozik a figyelmem”.

A telefon kicsöngött, egyszer, kétszer, háromszor. Miért érdeklődött Ghastek Greg felől?

Végre felvették a telefont. Egy szigorú női hang kezdett bele a már unalomig ismételt monológjába.

– Atlantai Lovagrend, miben segíthetek?

– Greg Feldmannal akarok beszélni.

– Kérhetném a nevét, hölgyem?

Szorongás hallatszott ki a hangjából.

– Nem vagyok köteles elárulni a nevemet – feleltem. – A lovagjóssal akarok beszélni.

Rövid csend támadt a vonal másik végén, majd egy férfi szólt bele a telefonba.

– Kérem, azonosítsa magát!

Csak nem tágítanak, biztosan a hívást akarják bemérni. Mi az ördög folyik itt?

– Nem – mondtam határozottan. – A Rend chartájának hetedik oldalán szereplő harmadik bekezdés szerint „bármely állampolgárnak joga van segítségért folyamodni a lovagjósokhoz azonosítás és a retorziótól való félelem nélkül”. Mint állampolgár, ragaszkodom hozzá, hogy kapcsolják nekem a lovagjóst, vagy mondják meg, hogy mikor lesz elérhető!

– A lovagjós halott – jött a válasz.

A világ egy pillanatra megszűnt forogni. Elöntött a félelem. Hirtelen megszédültem. A torkom összeszorult. A szívem örülten dobolt a mellkasomban.

– Hogyan történt? – Ügyeltem, hogy a hangom nyugodt maradjon.

– Szolgálat közben halt meg.

– Ki tette?

– Még folyik a nyomozás. Nézze, tényleg szeretném tudni a nevet...

Letettem a telefont. A velem szemben lévő üres székre néztem. Két héttel ezelőtt Greg abban a székben ült, és a kávéját kavargatta. A kiskanállal precíz köröket írt le a csészében anélkül, hogy egyszer is az oldalának koccantotta volna. Ahogy felidéztem ezt az emléket, egy pillanatig tényleg úgy tűnt, mintha ismét ott ülne velem szemben.

Sötétbarna szemével olyan szomorúan nézett rám, akár egy ikonról a hívőkre letekintő szent.

– Kérlek, Kate, egy kicsit tedd félre az irántam érzett ellenszenvet, és hallgasd meg a mondandómat! Fontos lenne.

– Az, hogy ellenszenvet érzek irántad, enyhe kifejezés.

Bólintott, de az arckifejezése nyugodt maradt. Ezzel tudta az örületbe kergetni a nőket.

– Értem. Nem állt szándékomban leegyszerűsíteni az irántam való érzéseidet. Csak szeretném, ha végre a lényegre térhetnék. Lenél olyan kedves, és végighallgatnál?

Hátradóltam a széken, és keresztbe fontam a karom.

– Hallgatlak!

A bőrkabátja belső zsebébe nyúlt, és elővett egy tekercset. Letette az asztalra, majd lassan kigöngyölte. Ujjjaival kifeszítve tartotta a két végén.

– Ez a Rendtől jött. Meghívás.

Felemeltem a kezem.

– Ennyi! Eleget hallottam.

– Engedd, hogy befejezzem! – kérte. Nem tűnt dühösnek. Nem mondta, hogy úgy viselkedem, mint egy gyerek, pedig igaza lett volna. A higgadságával csak még jobban felidegesített.

– Parancsolj! – mondtam nagylelkűen.

– Pár hét múlva betöltöd a huszonötöt. Talán számodra ez nem bír nagy jelentőséggel, de a Rendbe való újrafelvételekre nézve nagyon is fontos. Ugyanis huszonöt évesen nehezebb bekerülni a Rendbe. Nem mondom, hogy lehetetlen, csak sokkal nehezebb.

– Tudom – feleltem. – Már küldtek reklámanyagot. – Greg elengedte a tekercset, és hátradólt. Összefűzte az ujjait. Bár a fizika törvényei értelmében a tekercsnek vissza kellett volna ugrania eredeti állapotába, úgy maradt, kiterítve. Greg néha megfedkezett magáról.

– Akkor ezek szerint tisztában vagy az életkorral járó büntetéssel.
– Nem kérdésnek szánta, de válaszoltam rá.

– Igen.

Felsőhajtott. Apró sóhaj volt ez, csak azok számára észrevehető, akik jól ismerték. Nyugodt testtartásából pontosan tudtam, hogy tudja, hogyan döntöttem.

– Azért szeretném, ha aludnál rá egyet.

– Nem. – Egy percre felvillant a szemében a csalódottság. Szavak nélkül is tisztában voltunk a válaszom súlyával: a Rend biztonságot jelentett, nekem pedig a származásom miatt nagyon is szükségem lett volna a védelmükre.

– Megkérdezhetem, hogy miért?

– Mert nem nekem való, Greg. Egyszerűen nem bírom, ha basáskodnak felettem. – Greg számára a Rend maga volt a biztonságot és az erőt jelentő menedék. Tagjai teljes mértékben alárendelték magukat a Rend eszméinek, és olyan odaadással szolgálták a Rendet, hogy a sok-sok egyén végül egy hatalmas, gondolkodó, rendkívül erőteljes és döntésképes eggyé olvadt össze. Greg beilleszkedett közéjük. Cserébe a Rend megóvta őt. Én azonban felvettem a kesztyűt a hatalommal szemben, és majdnem otthagytam a fogam.

– Úgy éreztem, hogy minden egyes ott töltött pillanattal egyre kisebb leszek – magyaráztam. – Mintha kiszívták volna belőlem az életerőt. El kellett jönnöm, és eszem ágában sincs visszamenni.

Greg rám nézett. Sötét szemében bánat ült. Apró konyhám félhomályában még inkább feltűnt, hogy mennyire jóképű. Perverz módon örültem neki, hogy a makacsságom miatt meg kellett látogatnia, és most úgy ül itt velem szemben, mint egy örökifjú herceg, elegánsan és bánatosan. Istenem, mennyire megvetem most magam ezért a gyerekes fantáziálásért!

– És ha most megbocsátasz... – szólaltam meg.

Meglepetten pislogott, majd felemelkedett a székről.

– Természetesen. Köszönöm a kávé!

Az ajtóhoz kísértem. Időközben besötétedett. A fényesen ragyogó hold ezüstös fényben fürdette a pázsitot. A cserjéken a törökrózsák apró, fehér csillagokként ragyogtak.

Figyeltem, ahogy Greg lemegy a lépcsőn.

– Greg?

– Igen? – Megfordult. A mágia úgy ölelte körül, mint egy köpeny.

– Semmi. – Azzal becsuktam az ajtót.

Ez az utolsó emlékem róla, ahogy ott áll a holdfényben fürdő udvaron, mágiába burkolózva.

Édes istenem!

Magam köré fontam a karomat. Sírni akartam, de egyetlen könnycseppet sem tudtam kipréselni. A szám kiszáradt. Az utolsó szál, ami a családomhoz kötött, végleg elszakadt. Nem volt már se anyám, se apám, és most már Greg sem. Összeszorítottam a fogam, és nekiláttam, hogy összepakoljak az előttem álló útra.

2. FEJEZET

MIKÖZBEN AZ UTAZÁSHOZ NÉLKÜLÖZHETETLEN DOLGOKAT dobáltam be a táskámba, a mágia visszatért, úgyhogy Karmelionnal kellett mennem a rendes autóm helyett. A viharvert, rozsdás, epezőld színű kisteherautónak hiányzott ugyan a bal első fényszórója, viszont volt egy nagy előnye: mágia idején is működött, sőt, képes volt akár a vízen is haladni. A normális autóktól eltérően a teherautó motorja nem lágyan duruzsolva kelt életre, hanem köhögött, pöfögött és fülsiketítő hangokat adott ki. Fogalmam sem volt, hogy ki nevezte el Karmelionnak, és miért. Valaki ezt a nevet firkálta a roncstelepen talált autó koszos szélvédőjére.

Legtöbbször Savannah-ba visz az utam Karmelionnal. Olyankor csupán ötven kilométert szoktam megtenni. Aznap azonban igénybe vettem a mágikus csomópontot, ahonnan jó minőségű úton jutottam el Atlantáig, de a városon belüli rázós terep megviselte az autót. Amikor megérkeztem, leállítottam a kocsit a parkolóban, és kiszálltam. Az erőlködéstől csöpögött a kocsiról a víz, és szinte izzadta magából a mágiát. Tudtam, hogy legalább jó tizenöt percembe fog

telni, mire újra életet lehelek a generátorba, de nem aggódtam, mert nem siettem. Bőven akadt elintéznivalóm a városban.

Mellesleg utálok Atlantát. Meg úgy általában a városokat.

A járdán álltam, és egy elhanyagolt irodaépületet tanulmányoztam, amiről azt feltételeztem, hogy az Irgalmas Lovagrend atlantai székhelyének ad otthont. A Rend mindent megtesz azért, hogy leplezze valódi méretét és hatalmát, de ez esetben kissé túllőttek a célon. Az épület egy háromemeletes betontömb volt, és eléggé kirítt az út két oldalán sorakozó, téglából emelt építmények közül. A falakon a lyukas ereszcsonnákából csordogáló esővíz okozta rozsdafoltok éktelenkedtek. Vastag fémrácsok akadályozták meg a kis ablakokon való bejutást, belülről pedig redőnyök állták útját a kíváncsi tekinteteknek.

Kell, hogy legyen egy másik székhelyük a városban! Egy hely, ahol az igazi munka folyik, mert ez itt csak a szerény díszlet. Biztos, hogy korszerű és méretes fegyverezéssel és számítógépes hálózattal, valamint olyan adatbázissal rendelkeznek, amiben minden varázslásra képes személyt nyilvántartanak. Ebben az adatbázisban bizonyára az én nevem is szerepel, még hozzá a fegyelmetlenek és érdemtelenek között, mivel visszautasítottam az ajánlatukat. Nem bántam meg a döntésemet, mert nagyon jól elvagyok így is.

A fal felé nyúltam, de nem tudtam megérinteni, mert pár centire tőle a kezem rugalmas ellenállásba ütközött. Olyan érzés volt, mint ha megpróbáltam volna összenyomni egy teniszlabdát. Ezüstös remegés futott végig a bőrömön, mire visszahúztam a kezemet. Tehát az épületet nagy erővel védik az ellenséges mágia ellen. Ha valaki annyira vakmerő lenne, hogy tűzgömbbel támadjon az épületre, az valószínűleg úgy pattanna vissza a szürke falról, hogy még csak egy apró karcolást sem ejtene rajta.

Benyomtam a főbejáratként szolgáló súlyos fémajtó egyik szárnyát, és beléptem. Elöttem egy keskeny átjáró húzódott, és egy ajtóhoz vezetett, amin nagy, piros betűkkel ez állt: Idegeneknek belépni tilos! Volt ott egy felfelé vezető lépcső is.

A lépcsőt választottam, ami meglepő módon ragyogott a tisztaságtól. Senki sem állta utamat. Senki sem kérdezte meg, mi keresnivalóm van idebent.

Látjátok, csupán segíteni akarunk nektek, ne féljete a Rendtől! A közösségért dolgozunk, és még azt is megengedjük, hogy besétáljatok az irodánkba.

Pontosan tudtam, hogy ez a jellegtelen épület a közvélemény formálására szolgál, de akkor sem értettem, minek ennyire elővigyázatosnak lenni, hiszen az emberek úgy tudták, hogy az egész Rend csupán kilenc lovagból áll: egy oltalmazóból, egy jósból, egy felderítőből, három védelmezőből és három őrzőből. Összesen kilenc ember biztosítja Atlanta védelmét. Hát nem megnyugtató?

A lépcső tetején egy zöldre festett fémajtó fogadott. Egy tört ábrázoló aprócska jel világított rajta halványan szemmagasságban. Nem tűnt jó ötletnek bekopogni, így aztán szélesre tártam az ajtót, és beléptem.

Hosszú folyosó nyúlt el előttem, ahol valóságos színekavalkád fogadott: szürke, szürke és még több szürke. Az aprócska padlószőnyeg is szürke volt, a falakat pedig a szürke két árnyalatával vonták be: felül világos-, alul pedig sötétszürkére festették. Még a falba épített lámpák is szürkén ásitottak rám. Nem vitás, igazán remek választás volt a lakberendezőtől ez a mérhetetlenül unalmas színárnyalat...

A hely amúgy makulátlan volt. A folyosóról nyíló ajtók egy-egy irodába vezettek. A folyosó végén egy feketére festett lovagi pajzsot pillantottam meg a hatalmas faajtón. A pajzs közepén egy acéloroszlán

ült, ragyogóan fényesre polírozva. Az lesz az oltalmazó lovag irodája. Remek, pont őt keresem.

Határozott léptekkel megindultam az ajtó felé. Az ajtók mellett elhaladva be-bepillantottam az irodákba. Balra egy kisebb fegyverraktárat fedeztem fel. Bent egy alacsony, izmos férfi egy fapadon ült, és éppen egy dhát fényesített. A rövid vietnami kard széles pengéje egy pillanatra megcsillant, ahogy a férfi végighúzta a felületén az olajos rongyot. Jobbra egy apró, de takaros iroda helyezkedett el. Egy méregdrága öltönyt viselő, jól megtermett, fekete bőrű férfi feszített az íróasztal mögött, és éppen telefonált. Amikor meglátott, udvariasan rám mosolygott, és zavartalanul folytatta a telefonbeszélgetést.

A helyében én sem méltattam volna magamat többre egy pillantásnál. A munkaruhámat viseltem: sztrecsnadrágot, amiben egy nálam magasabb embert is könnyedén torkon rúghatok, zöld inget és kényelmes futócipőt. Gyilkos névre hallgató kardom a hüvelyében pihent, a hátamon. A kard nyele a jobb vállam felett kikandikált a kabátom alól, de szerencsére vastag hajfonatom eltakarta. Hosszú hajam nyűg a számomra, mivel futás közben a hátamat verdesi, az ellenség pedig remek kapaszkodót talál benne harc közben. Ha nem lennék annyira hiú, talán levágnám, de a munkám miatt már lemondtam a nőies ruhákról, a sminkről és a csábos alsóneműkről. Ha a hajamat is levágnám, az a nőiességgemmel való teljes leszámolást jelentené.

Megérkeztem az oltalmazó ajtaja elé, és kopogásra emeltem a kezem.

– Csak egy pillanat, kedvesem! – szólalt meg mögöttem az a kiért női hang, amit tegnap hallottam a telefonban.

A hang irányába fordítottam a fejem, és egy iratszekrényekkel telezsúfolt kis irodát pillantottam meg. A szoba közepét egy hatalmas

íróasztal foglalta el. Egy középkorú, magas és ijesztően sovány, göndör platinaszőke hajú nő állt rajta. Divatos, kék nadrágkosztümöt viselt. Egy pár, színben hozzáillő cipő hevert a széknél, amiről az asztalra lépett.

– Vannak nála, kedvesem – mondta. Felemelte a kezét, hogy kicsavarja az égőt a plafonon lévő lámpából. – Nincs időpontja, ugye?

– Nincs, asszonyom.

– Akkor bizony nagy szerencséje van! Ma reggel épp nincs megbeszélése senkivel. Ha megadja a nevét és a látogatása okát, megnézem, mit tehetek.

Megvártam, amíg kicseréli az égőt, aztán elmondtam neki, hogy Greg Feldman miatt jöttem, majd átnyújtottam neki a névjegykártyámat. A nő szó nélkül elvette, és a hátam mögé mutatott.

– Addig üljön le a váróban, kedvesem!

Megfordultam, és bementem a váróba, ami valamikor irodaként szolgálhatott. Egy fekete bőrkanapé és két szék árválkodott bent. Az ajtó mellé egy asztalt állítottak, rajta kávéskanna, mellette két halomba tornyozva agyagcsészék. Egy üvegtálban kockacukor, valamint két doboz Duncan fánk volt odakészítve. A kezem ösztönösen a fánkok felé nyúlt, de megálljt parancsoltam magamnak. Jól tudtam, hogy a jó öreg skót fánkjaiából nem elégszik meg az ember eggyel, én pedig nem engedhetem meg magamnak, hogy csokoládétól ragacsos kézzel lépjek az oltalmazó irodájába. Nem tennék túl jó benyomást.

Leültem az ablakhoz, biztos távolságra a fánktól. A háztetők fölött borús volt az ég. Hagytam, hogy a tekintetem elkalandozzon. Az Irgalmas Lovagrend tevékenysége pontosan megfelel a nevének: irgalommal fordulnak a rászorulóknak felé. Ha ki tudod fizetni a

segítségüket, akkor rendesen megfejenek. Ha nem, akkor a nevedben kinyírnak valakit ingyen. Hivatalosan az a jelszavuk, hogy megvédelmezzük az emberiséget bármilyen veszéllyel szemben, legyen az mágia vagy fegyver. A probléma csupán az, hogy a veszély fogalmát meglehetősen tágan értelmezik, és extrém esetekben az irgalom olyan formában nyilvánul meg, hogy lecsapják a fejedet.

A Rendnek nagy a mozgástere. A tagság egyet jelent a hatalommal, és bizony sokan engednek a kísértésnek, és beállnak közéjük. A Rend a három bűnüldöző szerv egyike, így a kormány igényt tart a segítségükre. A Paranormális Tevékenységek Elhárító Egységének, a Katonai Természetfeletti Elhárító Egységnek és az Irgalmas Lovagrendnek mind együtt kellene működniük az emberek védelme érdekében. De a valóságban nem ez történik. A Rend lovagjai segítőkészek, hozzáértők és halálosak. A Szövetség zsoldosaitól eltérően őket nem motiválja a pénz, és betartják az ígéretüket, viszont hajlamosak az önbíráskodásra, és mindenkinél okosabbnak hiszik magukat.

Egy magas férfi lépett a váróterembe. A rothadó szemét émelyítően csípős és átható bűze már azelőtt megcsapta az orromat, hogy a férfi befordult volna az ajtón. Az ismeretlen tinta- és zsírfoltokkal tarkított, földig érő barna viharkabátot viselt. A sok különböző ételmaradék és mocskos folt miatt úgy festett, mint a fiatal József színes kabátjában. A kabát egy kissé szétnyílt, alóla pedig egy jobb napokat látott kék-piros-zöld skót kockás ing kandikált ki. Khakiszínű, koszos nadrágját narancssárga nadrágtartóhoz csíptette. Elnyűtt, acélbetétes bakancsot és bőrkesztyűt viselt, amiből kilátszottak az ujjai. A fejét egy ódivatú, a ruhájához hasonlóan mocskos Fedora nemezkalap fedte. Sűrű, szürke haja csomókban meredezett elő a kalap alól.

Amikor észrevettem, biccentett nekem. A kalap peremét mutató- és középső ujja közé fogva feltolta, és ekkor megpillantottam az arcát: kemény vonások, háromnapos borosta, szürke, hideg szempár. Semmi fenyegető nem áradt a szeméből, mégis késztetést éreztem arra, hogy felemelt kézzel hátrálni kezdjek és elszaladjak.

– Hölgyem – szólalt meg elnyújtva.

A frászt hozta rám, de kicsikartam magamból egy mosolyt.

– Jó reggelt! – Olyan hangsúllyal válaszoltam, mint amikor az ember a kutyáját dicséri. Ha ki akarok jutni az ajtón, akkor el kell nyomakodnom mellette.

A recepciós sietett a segítségemre.

– Most már bemehet, kedvesem.

A férfi félreállt az ajtóból. Finoman meghajolt, ahogy elhaladtam mellette. A kabátom széle súrolta az ő mocskos kabátját, így valószínűleg annyi bacilus került át az én kabátomra, hogy elég lett volna egy egész hadsereg kiirtásához, de mégsem húzódtam el.

– Örültem a szerencsének – mormogta.

– Részemről a szerencse – feleltem, és bemenekültem az oltalmazó irodájába.

Egy hatalmas szobában találtam magam, ami legalább kétszer akkora volt, mint a korábban látott irodák. Súlyos, burgundivörös sötétítőfüggönyök takarták az ablakokat, és pont annyi fényt engedtek át, hogy kissé borongós legyen a hangulat. Cseresznyefából készült, tükkőfényesre polírozott hatalmas íróasztal terpeszkedett a szoba közepén, rajta egy kartondoboz, egy fából készült, súlyos papírnehézék, egy „Texas Ranger” feliratú jelvény és egy pár barna cowboycsizma. A csizmában lévő láb egy széles vállú férfihoz tartozott, aki hatalmas bőrszékében ült hátradőlve, a telefont a füléhez szorítva. Az oltalmazó lovag.

Valamikor biztosan nagyon erős lehetett, de mostanra az izmai veszítettek rugalmasságukból. Ahogy az apám mondaná, megembe-
resedett. Még mindig hatalmas, erős ember benyomását keltette, aki
szükség esetén gyorsan tud mozogni, terebélyes úszógumija ellené-
re. Farmert és tengerészkek, rojtos inget viselt. Nem is tudtam, hogy
manapság is gyártanak ilyet. Így is elég nevetségesen festett, már
csak egy lasszó hiányzott a kezéből. Végeredményben az oltalmazó
úgy nézett ki, mint a Gene Autry által megformált éneklő cowboy,
csak az állandó nassolástól elhízott fajtából.

A lovag rám nézett. Széles arca és határozott állkapcsa volt. Vas-
tag szemöldöke alól hidegkékek szempár nézett rám. Az orrát bizonyá-
ra sokszor betörhették, mivel kissé ferde volt. A haját – már ha még
maradt neki – teljesen elfedte a kalap, de le mertem volna fogadni,
hogy rövid és ősz.

Az oltalmazó intett, hogy üljek le az asztala előtt álló kis piros
székre. Helyet foglaltam, de előtte még vetettem egy pillantást az
asztalán lévő kartondobozba. Egy félig megevett lekváros fánk árvál-
kodott benne.

A lovag folytatta a telefonbeszélgetést, úgyhogy megfordultam,
és alaposabban szemügyre vettem az irodát. A szemben lévő falnál
egy sötét cseresznyefából készült hatalmas könyvespolc állt. Felette
Texas szintén fából készült, terjedelmes térképe lógott szögesdróttal
körbevéve. Az aljára a készítő nevét és a készítés évét vésték arannyal.

Az oltalmazó ekkor letette a telefont.

– Úgy hallom, van magánál néhány papír, ami érdekes lehet a
számomra. Hadd lássam!

Átnyújtottam neki a zsoldosigazolványomat és vagy fél tucat aján-
lást. Végigpörgette őket.

– A szennyvizeknek is dolgozott?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Igen.

– Elég keménynek vagy őrültnek kell lenni ahhoz, hogy manapság valaki lemerészkedjen a csatornába. Maga melyik kategóriába tartozik?

– Nem vagyok őrült, de mit szólna hozzá, ha kijelenteném, hogy kemény fából faragtak, mire maga bókokkal halmozza el engem, én pedig csak titokzatosan mosolyognék? – És úgy is tettem. De ennek láttán a férfi nem borult előttem térdre, nem kezdte csókolgatni a cipőmet, és nem ígérte, hogy lehozza nekem a csillagokat is az égről. Alighanem kezdek berozsdásodni.

Az oltalmazó pillantása az egyik aláírásra tévedt.

– Mike Tellez? Dolgoztam már vele. Maga rendszeresen teljesít neki megbízásokat?

– Mondhatjuk.

– Mi volt a legutóbbi megbízása?

– Valaki vagy valami hatalmas gépeket mozdított el. Azt a fülest kaptam, hogy egy kölyök marakihan volt az.

– De hiszen azok a tengerben élnek! – szólt közbe a lovag. – Az édesvízben elpusztulnak.

Itt ül velem szemben ez a túlsúlyos tag, aki cukorral hintett lekváros fánkot eszik, rojtos inget visel, és mégis pontosan tisztában van a természetfeletti lények tulajdonságaival. Bemutatom az oltalmazó lovagot, az álcázás mesterét!

– És maga göngyöltette fel az ügyet? – kérdezte.

– Igen. Kiderült, hogy az impala féreg volt az elkövető.

Ha le is nyűgözte ez az információ, semmi jelét nem mutatta.

– Na és végzett vele?

Nagyon vicces.